

A farsang

Majdnem minden este volt farsáng, nem mind egy rendbéli, hanem mindig más-más fiúk öltöztek be, különböző házaknál, hogy ne ismerjék fel őket. Volt egy kísérőjek, az rendszeren, nem volt farságnak öltözve, hanem az kísérte őket, s kérte bé. Bement, köszönt a fonós háznak, köszönt illendelmesen, s megkérte, hogy van egy pár szállónk, befogadják? Mindenütt befogadták, mert alig várták, hogy menjenek, s akkor aztán bementek, s benn mókáztak, táncoltak. Mikor...? Hétfőn, szerdán és pínteken voltak csúnya farsángok. Cigánynak öltözve vittek a rossz fazakakat. Azt kalapálták, ültek le a székre, ott kalapálták, zakataltak, s akkor felkérték őket táncolni. A lányok inkább énekeltek, olyan éneket, amire tudtak táncolni. S akkor azért akartak táncolni, hogy ismerjék fel, kik azok a farsángok. Ha fel tudták ismerni. A járásáról, mozgásáról. Vagy csináltak olyanféle dógat, hogy kacagjanak, vagy mondjanak valamit, de ezek kellett ügyeljenek, hogy... az volt a cél, hogy ne ismerjék fel. Egy olyan öt percig tartott egy felvonás, akkor mentek tovább egy másik házhoz. Össze kellett járni a falut. Akkor aztán volt kedd este és csütörtök este voltak szép farsángok. Azak érdekesebbek voltak, mert szépen voltak öltözve. Nagy lányok így, tiszta ruhába, szépen. És azok is táncoltak att, mókáztak egy kicsit is, aztán mentek tovább. Voltak, voltak bálos farsángok. Azak... voltak olyan csoportok, tizenkét személyig voltak benne, volt két vőfény, volt egy menyasszony, vőlegény, volt pap, volt két cigány vagy három, mikor hogy jutatt a fiú, s akkor voltak lányok. Ilyen nyűszűlányok, úgy mondvá valahogy, nevezték őket, ha jutatt annyi személy. Azak is bementek, volt kísérőjek, bekérte oket, att már kellett nagy hely nekik, annyi személynek, s aztán benn táncoltak, a pap elprédikálta őket úgy, vicces beszédekkel, megeskette őket, és aztán, miután vége lett ennek a ceremóniának, akkor nekifogtak táncolni esetleg egy kicsit, aztán nagyon érdekes volt, hogy ne ismerjék fel őket, hogy kik voltak. Mikor kimentek a háztól, a fonós háztól, onnan hallgatóztak, hogy a lányok mit döntenek, hogy milyenek voltak, kik voltak, melyik ki volt, hogy felismertek va egyet közülük? Mert mindig az a kísérő nem onnét volt, abba a csoportba, abba az utcába, fonós területről, ahonnét voltak a fiúk. Akkor a falu úgy volt, hogy volt felszeg és alszeg. S nemigen mentek egyik a másikhaz. De

úgy ilyenkor mentek, ilyen esetben, a fonós házakhoz, a... ilyen esetben. Mikor nem mentek a fiúk a fonóba, s a lányok várták, akkor mentek ki a kerítéshez, volt a vesszőből font kerítés, az volt, rázták meg a karókat. Azért rázták, hogy jüjjenek a fiúk. Mert egy olyan babonáság volt, hogy ha rázzák a karókat, jönnek a fiúk. Akkor csináltak gucurkát, úgy mondták annak. Vettek egy bogyót, kendert vagy mi volt, s akkor azt meggyújtották, gyufával meggyújtották, s akkor az repült fel. S az megmutatta, hogy hunnét jönnek a fiúk, merrul jönnek. Mert arra repült az a szén, az a kicsi bizonyos szikra, ahunnét jönnek a fiúk. Aztán kacagták a lányok, hogy na ki az a fiú, kinek a szeretője fog jünni hamarébb. S akkor ez sok játékkal az orsók nem töttek meg a lányoknak. Maradtak üres orsóval, alig volt egy pár szál fonva rája. Oszt szígyeltek hazamenni a szülejekhez. Hazahusantak az üres orsóval és kicserélték ottan teli orsóval. Hogy ne kapjanak pirangatást, hogy nem töttek be az orsót.

Adatközlő: *id. Kutas János*

Rögzítette: *Kutas Tamás*

Rögzítés időpontja: *2006. november*